

Afgørelse, ville altsaa disse Sager ellers blive at forebringe for de nuværende Domstole. I andet Affnit har jeg i §§ 4—11 behandlet Arbejdsrettens Sammensætning. De Herrer ville deraf se, at en Arbejdsret skal bestaa af en Formand og et vist Antal Bisiddere, der skulle være lige mange Arbejdere og Arbejdsgivere. Jeg har derefter angivet Betingelserne for at være Medlem af en Arbejdsret — altsaa for at være Dommer i den. Jeg mener i den Henseende, selv om Forslaget paa enkelte Punkter maatte gaa lidt videre end forskellige andre Landes Lovgivning, at man ikke, hvor Talen er om virkelig Dommermyndighed, bør gaa ud over det, jeg her har foreslaaet, nemlig 30 Mars Alderen og 2 Mars Bestæftigelse paa Stedet foruden de øvrige Betingelser angaaende Naadighed over sit Bo, ikke at være fattighjælp skyldig, ikke at være straffet o. s. v., Bestemmelser, som enhver sandsynligvis og forhaabentlig vil finde at være selvsjælgelige for Personer, som skulle indtage en saa vigtig Stilling som den at affige en undertiden endelig Dom i Retsager. I Henhold til § 6 vælges Formanden og hans Stedfortræder af Overøvrigheden paa et Aar ad Gangen, og jeg har ikke, som jeg allerede berørte her i mine Indledningsbemærkninger, gjort det til en positiv Betingelse for Formanden i Arbejdsretten, at han skal have de Kvalifikationer, som ere nødvendige for at bliver Dommer i en Overret i Danmark; men jeg er rigtignok gaaet ud fra, ligesom man andet Steds er gaaet ud fra, særlig i Tyskland, at det som Regel vil blive en Mand, der have disse Kvalifikationer; dog har man ikke paa Forhaand villet affære sig fra at kunne vælge en anden, som man i øvrigt mente, kunde udføre dette Hverv godt, og som maaste i øvrigt havde Egenstaber, som gjorde ham særlig skikket til Formand. Man har ikke paa Forhaand villet affære sig fra, at en saadan Mand kunde blive Formand for en Arbejdsret. — I § 7 har jeg angivet de Betingelser, under hvilke Arbejdere og Arbejdsgivere ere berettigede til at udøve deres Stemmeret i Henseende til Valg af Bisiddere og deres Suppleanter til Arbejdsretten. Jeg har der foreslaaet 25 Mars Alderen og mindst 1 Mars Bølig og Bestæftigelse i det paagældende Landomraade, og i øvrigt har jeg foreslaaet de Bestemmelser som gælde for Stemmeret. Jeg har ment, at man kan gaa lavere end med Betingelserne for at kunne vælge, end for at kunne blive valgt, noget hvorom der vel vil være Enighed; derfra stammer Forskellen mellem 30 Mars Alderen og 2 Mars

Bestæftigelse i Modsatning til 25 Mars Alderen og 1 Mars Bestæftigelse, henholdsvis for Valgbarhed og Stemmerets Udøvelse.

Jeg har tillige foreslaaet, at Stemmeret skulde være betinget af, at vedkommende har sørget for selv at komme paa Valglisten, da det naturligvis er en stor Vættelse for den paagældende kommunale Øvrighed, naar vedkommende selv skal melde sig, fremfor om Øvrigheden skulde udarbejde Vælgerlisten paa egen Haand, og jeg har ment, at det var ikke mere end man kunde forlange af de paagældende, og det er i øvrigt overensstemmende med den nyeste Lovgivning i Frankrig i den Henseende.

I § 11 er angivet, under hvilke Forhold Arbejdsretter kunne affige Domme, nemlig naar mindst 3 Medlemmer, deriblandt Formanden, beslæde Retten. De ville altsaa se, at der for at afgøre en Sag i Henhold til Dom, udkræves, at begge Parter ere repræsenterede gennem Bisiddere, foruden at Formanden er til Stede.

Det 3dje Affnit i Lovforslaget angaaende Arbejdsretter, angaar jo Sagens Behandling for Arbejdsretterne, det vil sige: Rettergangen, den Procedure, som foreslaas anvendt. Jeg vil med Hensyn til denne § 12 henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at det ikke har været min Plan gennem denne § 12 at give en udtømmende Anvisning paa Rettergangsmaaden for Arbejdsretter. Jeg frygtede nemlig for at gøre det, uagtet jeg havde udarbejdet en saadan i Henhold til de Mønstre, som forefindes; jeg blev nemlig opmærksom paa, at f. Eks. i den tyske Lovgivning disse Procesregler optage ikke mindre end henved 40 Paragraffer, hvoraf dog i alt Fald de 35 a 36 ere af den Betskaphed, at de slet ikke afvige fra de almindelige Regler for de tyske Amtsretter, medens derimod Afvigelserne findes i de øvrige 5—6 Paragraffer. Under disse Omstændigheder har jeg ment, at jeg søgsviis her i Forslaget kunde opstille de Afvigelser fra den nu gældende Procesmaade, som jeg mener skulde bestemt følges ved Arbejdsretterne, og saa i øvrigt henvise til en bestaaende Lovgivning — hvor jeg saa valgte den, som laa nærmest, nemlig Forordningen af 6te August 1824 om mindre betydelige Gældsager uden for Kjøbenhavn. Det var oprindelig min Mening at foreslaa, at Sager, som kom for Arbejdsretterne, skulde afgøres uden Appelret, skulde være endelig afgjorte, indtil et vist Beløb, og for saa vidt de gik ud over det Beløb, skulde de paagældende Sager slet ikke kunne forebringes for Arbejdsretterne. Saaledes var mit Forslag affattet, da jeg ved at raadsjøre mig med